

[Albrechtsen]

den situation. Det kan undgås, hvis statsministeren vil oplyse her i folketinget – helst allerede i dag, for det haster jo i forhold til FN-generalforsamlingen, i hvert fald hvis regeringen vælger den form – at regeringen vil følge det gode råd, som hr. Svend Auken i dag gav regeringen. Jeg håber, at statsministeren vil fortælle os, hvilket af de initiativer, hvilke af de muligheder, hr. Svend Auken pegede på, FN eller NATO, regeringen vil tage for at få gennemført et forbud mod førstebrug af atomvåben.

Pernille Falcon (VS):

Når vi skærer igennem alle statsministerens ideologisk betingede vendinger om, hvor strålende det går for lille Danmark, så er der én ting, der for mig at se springer kraftigt i øjnene. Det er hele den voksende økonomiske og sociale forarmelse, som en stor befolkningsgruppe, nemlig de arbejdsløse og de lavtlønnede, har været udsat for i regeringsperioden. Det er en virkelighed, som vi på socialkontorerne ikke kan lukke øjnene for, sådan som statsministeren gør det, og det er en forarmelse, der rammer særlig hårdt i forhold til den næste generation, som der ikke er blevet talt så meget om i dag, nemlig børnene. De er fremtidens ofre for regeringens klassepolitik.

Det er ikke for ingenting, at fattigdomshøringerne er taget til i antal i de sidste år. Det fremgår af statsministerens skriftlige redegørelse for regeringens påtænkte initiativer i 1985 og 1986, at det ikke er et problem, man vil gøre noget ved.

Fastlåsningsen af dagpengesatsen er slået kraftigt igennem i forhold til også de sociale ydelser. Der er sket en kraftig udhuling af levestandarden, som en 2 pct.s regulering ikke kan rette op på. Værst stillet er fortsat den tredjedel af bistandsmodtagerne, nemlig de arbejdsløse og de syge, hvis dagpenge er bragt til ophør, de, der efter en 9 måneders periode er blevet tvunget over på den lave bistandshjælp. De skal fortsat se frem til et elendigt og nedværdigende levestandard, et levestandard, som regeringen mener er et nødvendigt incitament for, at de arbejdsløse også bliver arbejdssøgende, noget, som jeg mener er en uheldig provokation i en tid med over 250.000 arbejdsløse, en uheldig provokation over for alle dem, som forgæves render virk-

somhederne på dørene for at få arbejde. Man kan ikke på den bistandshjælp leve en almindelig tilværelse, hvor der er råd til bare sådan noget som offentlig transport, fagforening og et almindeligt udadvendt liv. Og deres børn har ikke som andres børn råd til noget så simpelt som at gå til fodbold og holde fødselsdag, for slet ikke at tale om at tage på ferie, som kammeraterne gør det.

En anden hårdt ramt social gruppe, nemlig de arbejdsløse unge på sultecirkulæret, kan nu se frem til, at deres fremtidige arbejdsmuligheder indskrænkes yderligere. Det sker, når kommunernes pligt til at afsætte penge til beskæftigelsesprojekter bortfalder, i sandhed et radikalt skridt i en tid med over 100.000 unge uden arbejde og uddannelsesplads.

Karensdagen fastholder regeringen stædigt. Den er ikke længere den store besparelse ifølge de opgørelser, kommunerne har foretaget, men den er alene en svøbe, som primært rammer dem med det hårdeste arbejde og den laveste løn, nemlig kvinderne. Den er blevet regeringens princip.

Regeringens redskab til at gennemtvinge sin nedskæringspolitik også i kommunerne, nemlig reduktionerne af bloktilskuddet, har på papiret forbedret statens økonomi. Det har samtidig reduceret det kommunale selvstyre og fået vidtrækkende sociale konsekvenser ikke mindst for de selv samme børnefamilier, for blot at nævne en af de grupper, der er blevet ramt.

Regeringens ønske om et totalt bortfald af kommunernes ret til at reducere forældrebetalingen i daginstitutionerne kom ikke igennem i folketinget, dengang det var oppe, men regeringen tog ballen i nakken, som man kan sige, og fik som konsekvens af kommunernes pressede økonomi nogle voldsomme takststigninger igennem i de seneste år. Takststigningerne er ikke blevet kompenseret af de højt opreklamerede fripladsregler, og de er kommet i takt med personale-reduktioner og forringelser af børnenes forhold i daginstitutionerne. Det næste skridt fra regeringens side over for kommunerne bliver afskaffelsen af de generelle tilskud i 1987. Tilliden i kommunerne til, at regeringen vil nedsætte statskatten tilsvarende, kan nok ligge på et meget lille sted. Det er ikke noget under, at det var magtpåliggende for de radikale at få